



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Z. S.**
narozen dne X
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Krčem
sídlem Politických obětí 118, Frýdek Místek

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 24. 6. 2022, č. j. PPR-18780/ČJ-2022-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým byl žalobce informován o zamítnutí jeho žádosti o výmaz údajů ze Schengenského informačního systému (dále jako „**SIS II**“).
2. Ze správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobci byl trestním příkazem Okresního soudu v Ostravě ze dne 16. 3. 2021, č. j. 6 T 22/2021-864, uložen trest vyhoštění z území České republiky po dobu tří let a úhrnný trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou let, a to za přečin poškození cizích práv a přečin vydírání.
4. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 7. 5. 2021. Na základě trestního příkazu byl žalobce zaevidován do evidence nežádoucích osob (dále jen „**ENO**“) ode dne 7. 5. 2021 do dne 7. 5. 2024. Osobní údaje žalobce byly vloženy také do SIS II, a to do dne 7. 5. 2024.
5. V období ode dne 26. 4. 2022 do 30. 5. 2022 zaslal žalobce Policii České republiky několik zpráv, ve kterých se opakovaně dotazoval, k jakému datu byly jeho údaje zařazeny do SIS II a zda je možné je ze SIS II vymazat (zprávy dále souhrnně jako „**žádost**“). K tomu žalobce uváděl, že pobývá ve Francii, kde se o záznamu dozvěděl od místní policie. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že by mu záznam znemožnil pobyt ve Francii, kde se zdržuje na základě pobytového oprávnění vydaného dne 12. 10. 2021, o jehož obnovu musí znovu žádat v říjnu 2022. Zprávy byly policií posouzeny jako žádosti o sdělení informace o zpracování osobních údajů a jejich výmaz.
6. Kromě policie se žalobce s požadavkem na výmaz svých osobních údajů ze SIS II obrátil také na Úřad pro ochranu osobních údajů, a to e-mailem ze dne 12. 5. 2022. V žádosti namítl, že v jeho případě nebyl uplatněn postup stanovený čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, který předepisuje konzultace mezi členskými státy s cílem zamezit stavu, kdy je cizinec držitelem povolení k pobytu a zároveň je veden v seznamu osob, kterým má být zamezen vstup do Schengenského prostoru v databázi SIS II. Žádost byla postoupena k vyřízení žalovanému.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že zpracovávané osobní údaje jsou i nadále potřebné pro plnění zákonných úkolů Policie České republiky a jejich zpracování je prováděno v souladu s platnou úpravou. Záznam o žalobci v SIS II je veden pro účely odepření jeho vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru.
8. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že trestní jednání žalobce bylo závažné, a proto byly jeho osobní údaje po důkladném a náležitém posouzení žalobcovy situace a vzhledem ke splnění podmínek vyplývajících z čl. 21 a čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, v tehdy účinném znění (dále jen „**nařízení č. 1987/2006**“) vloženy též do SIS II, a to do 7. 5. 2024. Trest vyhoštění zůstává pravomocný a vykonatelný.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále deklaroval, že byla posouzena i přiměřenost a důsledky zařazení žalobce do SIS II, a to i s ohledem na všechny jím uváděné skutečnosti. Vzhledem k závažnosti trestného jednání žalobce byla vyhodnocena potřeba zamezení vstupu na území celého schengenského prostoru z důvodu možného ohrožení bezpečnosti nejen České republiky, ale i ostatních smluvních států schengenského prostoru.
10. Žalovaný dále uvedl, že pobytové oprávnění ve Francii bylo žalobci uděleno dne 12. 10. 2021. Při udělení pobytového oprávnění měla Francie v souladu s čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody zahájit konzultační řízení, protože v té době již byl Shodu s prvopisem potvrzuje X.

záznam do SIS II vložen Českou republikou. Francie se však na důvody vedení v SIS II dotázala až v dubnu 2022, do té doby nebyla české policii pobytová situace žalobce známa. Francouzským orgánům byly následně důvody zařazení žalobce do SIS II sděleny, včetně skutečnosti, že nadále trvají. Ani po dvojí urgenci ze strany České republiky (ve dnech 30. 5. 2022 a 21. 6. 2022) však francouzské orgány nikterak nereagovaly. Z důvodu neobdržení reakce od francouzské strany a dosud trvajících konzultačního řízení proto žalovaný přistoupil k ponechání žalobcovy záznamu v SIS II.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce s poukazem na čl. 25 schengenské prováděcí úmluvy a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 1. 2018 ve věci Korkein hallinto-oikeus proti Finsku, C-240/17, tvrdí, se žalovaný měl při absenci odpovědi ze strany konzultovaného smluvního státu (tj. Francie) a po uplynutí přiměřené doby žalobcovy údaje ze SIS II vymazat a zapsat jej na vnitrostátní seznam nežádoucích osob, kde už ostatně uveden je.
12. Ze stanoviska Soudního dvora v citované věci dle žalobce vyplývá povinnost České republiky žalobce ze SIS II vymazat. Nikdo jiný tak dle čl. 106 Prováděcí úmluvy učinit nemůže.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný svůj postup při vyřizování žalobcovy žádosti nepovažuje za nezákonný, proto navrhuje zamítnutí žaloby.
14. Žalovaný uvádí, že bylo dáno důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, takže po důkladném a individuálním posouzení stanovených podmínek a zásady proporcionality, včetně dopadů do práv a soukromého života žalobce, byla vyhodnocena potřeba rozšířit zamezení vstupu a pobytu žalobce i na území schengenského prostoru.
15. Žalovaný dále zmínil, že v současnosti není k dispozici žádný celoevropský informační systém, ze kterého by bylo možné získat informace o veškerých pobytových oprávněních udělených státním příslušníkům třetích zemí. Takovou informaci lze získat pouze od samotné osoby nebo příslušného členského státu při řešení již konkrétního případu.
16. Žalovaný konstatoval, že účelem žalobcem odkazovaného čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody je vyhnout se stavu, kdy by byl státní příslušník třetí země držitelem platného povolení k pobytu vydaného jedním členským státem a zároveň by měl záznam za účelem odepření vstupu v SIS II. Žalobcem vzpomínané rozhodnutí Soudního dvora však na nyní posuzovaný případ není použitelné. Ve finském případě byl o dané osobě učiněn záznam do SIS II v situaci, kdy pořizující stát věděl o existujícím povolení k pobytu. Žalobce však byl nejdříve uveden do SIS II, teprve poté mu byl udělen pobyt ve Francii. Žalobcův případ se od finského dále liší ohledně uběhnutí přiměřené lhůty. Ve finském případě konzultovaný členský stát neodpovídal minimálně od ledna 2015 až do další urgency v červnu 2016. V žalobcově případě šlo o výrazně kratší dobu, výměna informací započala v dubnu 2022, napadené rozhodnutí bylo vydáno v červnu. V žalobcově případě tudíž nelze hovořit o uběhnutí přiměřené lhůty.
17. Žalovaný pro účely vyjádření k žalobě opětovně posoudil namítané zpracování osobních údajů a znovu se dotazoval u francouzské strany. Teprve 27. 10. 2022 francouzská strana reagovala sdělením, že žalobce již nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, povolení k pobytu mu tedy ze strany Francie nebylo prodlouženo.
Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Pro dokreslení přístupu žalobce žalovaný doplnil, že i přesto, že si žalobce byl vědom svého záznamu v SIS II, zákaz volného pohybu nerespektuje a dále cestuje po státech schengenského prostoru. Žalovaný to zjistil ze strany Německa v září 2022.
19. Závěrem žalovaný dodal, že namítané zpracování osobních údajů žalobce v SIS II, včetně vyřízení žádosti o výmaz, bylo přezkoumáváno Úřadem pro ochranu osobních údajů, přičemž žalovanému nebylo sděleno žádné pochybení.

IV. Posouzení žaloby městským soudem

20. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**soudní řád správní**“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
22. Podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zpracování osobních údajů**“), spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.
23. Podle § 29 odst. 5 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán žádosti podle odstavců 1 až 3 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení podle § 28 odst. 2. Pokud by sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle § 28 odst. 2, spravující orgán žadatele informuje tak, aby takovému ohrožení předcházel.
24. Podle § 60 zákona 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o Policii ČR**“), policie zpracovává v souladu s tímto zákonem a jiným právním předpisem informace včetně osobních údajů v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů. Zpracované informace musí policie zabezpečit před neoprávněným přístupem, změnou, zničením, ztrátou nebo odcizením, zneužitím nebo jiným neoprávněným zpracováním.
25. Podle § 84 odst. 2 zákona o Policii ČR Policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.
26. Podle čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985 (v původním znění):
- 1. Má-li smluvní strana v úmyslu vydat povolení k pobytu cizinci, který je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje předem smluvní stranu, která záznam pořídila, a přiblíží k jejím zájmům; povolení k pobytu bude vydáno pouze ze závažných důvodů, zejména humanitárních nebo z důvodů vyplývajících z mezinárodních závazků.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Je-li povolení k pobytu vydáno, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.

2. Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu.

Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.

27. Na základě předestřené právního rámce soud posoudil důvodnost nyní projednávané žaloby a shledal, že žaloba není důvodná.
28. Žalobce se domáhal výmazu záznamu o své osobě ze SIS II, neboť daný záznam představuje překážku pro získání, respektive obnovení pobytového oprávnění ve Francii, kde ke dni podání žádosti pobýval a kde měl v úmyslu legálně pobývat i nadále, aby mohl pracovat a živit svou rodinu. Žalovaný žádosti nevyhověl, přičemž nutnost vedení záznamu v SIS II zdůvodnil závažností žalobcova trestného jednání, pro které byl žalobce shledán vinným a potrestán výše citovaným trestním příkazem. V případě žalobce tedy dle mínění žalovaného byly splněny podmínky příslušného nařízení pro vložení záznamu do SIS II a trvají i nadále.
29. Soud nejprve předesílá, že žalobce nerozporuje důvodnost ani zákonnost svého zařazení do ENO. Nebrojí proti označení své osoby za nežádoucí osobu ve smyslu § 154 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ani nerozporuje oprávněnost záznamu v ENO. Žalobce se ani nijak nevymezuje proti klasifikaci svého trestného jednání jakožto velmi závažného. Nerozporuje závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že podmínky pro žalobcovo zařazení do SIS byly v době pořízení záznamu splněny. Soud tedy při posuzování žaloby vychází z předpokladu, že záznam o žalobci byl do SIS II pořízen po právu.
30. Žalobce své přesvědčení o nutnosti výmazu odvozuje z interpretace čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Z citovaného článku dovozuje, že pokud mu bylo uděleno pobytové oprávnění ve Francii a zároveň ani po konzultacích mezi Francií a Českou republikou nedošlo k odnětí tohoto oprávnění, bylo povinností žalovaného záznam v SIS II vymazat. K tomu odkazuje na rozsudek ze dne 16. 1. 2018 ve věci Korkein hallinto-oikeus proti Finsku, C-240/17. Odkazovaný rozsudek Soudního dvora však dle žalovaného na věc nedopadá, neboť se jednalo o skutkově odlišnou situaci (záznam byl vložen k osobě, která již v době vložení pobytovým oprávněním disponovala, a stát, který pobytové oprávnění udělil, nereagoval na výzvy k součinnosti déle než rok).
31. Účastníci řízení tedy předložili dvě různé interpretace čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Soud ovšem konstatuje, že ani jedna z předestřených interpretací úmluvy není pro případ žalobce přílehlavá.
32. Podle čl. 64 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1861 ze dne 28. 11. 2018, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 (dále jen „**nařízení č. 2018/1861**“), „*článek 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody se zrušuje.*“

33. Nařízení č. 2018/1861 vstoupilo v účinnost dne 28. 12. 2021, jak vyplývá z ustanovení čl. 66 odst. 5 ve spojení s čl. 66 odst. 2 citovaného nařízení. Vzhledem k tomu, že veškeré relevantní skutečnosti pro řízení o žádosti žalobce o výmaz z údajů ze SIS II nastaly až po tomto datu, tj. podání žádosti i vydání rozhodnutí, není pro aplikaci čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody na posuzovaný případ žádný důvod.
34. Jestliže tedy žalobce svou žalobní námitku zakládá na čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské úmluvy, který však v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již pozbyl účinnosti, nemohl soud tuto jeho argumentaci seznat důvodnou.
35. Soud přesto vytyká žalovanému, že nevyhovění žádosti odůvodnil, mimo jiné, vlastní interpretací čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody a pominul, že šlo o zrušenou, a tudíž nepoužitelnou úpravu. V důsledku tohoto postupu zatížil napadené rozhodnutí vadou spočívající v použití nesprávné právní úpravy. Soud si je však vědom, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou. Rozsah soudního přezkumu je omezen rozsahem žalobních námitek (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního). Danou zásadu prolamuje pouze povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). Soud je tak povinen z moci úřední přihlídnout pouze k vadě řízení, která se vyznačuje tím, že správní orgán vydal takové rozhodnutí, které je procesním rámcem vztahujícím se ke konkrétní věci vyloučeno (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 As 163/2016 – 27).
36. Užití zrušené právní úpravy v daném případě dle soudu nepředstavovalo vadu, pro kterou by musel napadené rozhodnutí zrušit i přesto, že žalobce užití nesprávné právní úpravy nenamítal. Základní právní rámec pro výmaz záznamu o osobě ze systému SIS II zůstával věcně totožný, přičemž dle napadeného rozhodnutí žalovaný ponechal údaje o žalobci v systému SIS II především z důvodu možného ohrožení bezpečnosti nejen České republiky, ale i ostatních smluvních států schengenského prostoru. Ustanovením čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody argumentoval pouze vstříc námitkám žalobce, aniž by tento jeho výklad pro konečné rozhodnutí zásadní. Proto se nejedná o zásadní vadu, která by bránila projednání žalobního návrhu.
37. Zároveň soud na tomto místě upozorňuje, že žalovaný pochybil rovněž potud, pokud v rozhodnutí argumentoval ustanoveními nařízení č. 1987/2006 a nikoli nařízením č. 2018/1861, neboť k 28. 12. 2021 toto nařízení nahradilo předchozí č. 1987/2006, jak stanovil čl. 65 nařízení č. 2018/1861. I zde však soud seznal, že ustanovení týkající se konzultačního řízení nedoznaly ve své podstatě přijetím nařízení č. 2018/1861 zásadních změn. Argumentace žalovaného by tedy mohla být obdobná při použití staré i nové právní úpravy. Proto ani v této části použití nesprávné právní úpravy nepředstavovalo takovou vadu řízení, ke které by soud musel přihlídnout z úřední povinnosti.
38. K věci samé pak soud uvádí, že jestliže žalobce namítá, že žalovaný měl při absenci odpovědi ze strany konzultovaného smluvního státu (tj. Francie) a po uplynutí přiměřené doby žalobcovy údaje ze SIS II vymazat a zapsat jej na vnitrostátní seznam nežádoucích osob, kde už ostatně uveden je, posoudil soud tuto námitku na základě právního rámce daného nařízením č. 2018/1861.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

39. Podle čl. 27 nařízení č. 2018/1861 pokud členský stát hodlá vydat nebo prodloužit povolení k pobytu nebo dlouhodobé vízum státnímu příslušníkovi třetí země, na něhož se vztahuje záznam o odepření vstupu a pobytu, který vložil jiný členský stát, konzultují se dotčené členské státy navzájem prostřednictvím výměny doplňujících informací v souladu s dále stanovenými pravidly.
40. Podle čl. 29 nařízení č. 2018/1861 vyjde-li najevo, že členský stát vložil záznam o odepření vstupu a pobytu týkající se státního příslušníka třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu či dlouhodobého víza vydaného jiným členským státem, konzultují se dotčené členské státy navzájem prostřednictvím výměny doplňujících informací v souladu s dále stanovenými pravidly.
41. Soud předně připomíná, že účelem právní úpravy SIS II, potažmo konzultačního procesu mezi zemí pořizující záznam o určité osobě v SIS II a zemí udělující téže osobě pobytové oprávnění, je zamezení nežádoucího stavu, kdy by tatáž osoba disponovala na jedné straně pobytovým oprávněním na území členského státu Schengenské dohody, avšak současně by na druhé straně jejímu pobytu a pohybu v rámci schengenského prostoru bránil záznam v SIS II. Účelem konzultačního procesu je vést členské státy k tomu, aby takovému rozporu zabránily, při zohlednění všech relevantních skutečností a zájmů. Soud také nikterak nepopírá závěry žalobcem odkazovaného rozsudku ve věci *Korkein hallinto-oikeus proti Finsku*, dle nichž po uběhnutí přiměřené lhůty následující po zahájení konzultačního postupu a při absenci odpovědi ze strany konzultovaného smluvního státu je na smluvním státu, jenž záznam učinil, aby tento záznam za účelem odepření vstupu odstranil a případně zapsal tohoto státního příslušníka na svůj vnitrostátní seznam osob, kterým má být odepřen vstup. Ani tato východiska však dle soudu neznamenají, že žalovaný měl žádosti žalobce vyhovět.
42. Z informací obsažených ve správním spisu vyplývá, že Francie vydala žalobci pobytové oprávnění v situaci, kdy již o něm existoval záznam v SIS II. Nic nenasvědčuje tomu, že by před jeho vydáním iniciovala konzultační řízení, jak předepisuje čl. 27 nařízení č. 2018/1861, ačkoliv to bylo její povinností. Skutečnost, že Francie nekonzultovala Českou republiku před vydáním pobytového oprávnění žalobci, nelze klást k tíži žalovaného.
43. Ze správního spisu dále vyplývá, že se žalovaný o pobytovém oprávnění žalobce dozvěděl nejdříve 22. 4. 2022, kdy se Francie České republiky poprvé dotázala na důvod vedení záznamu o žalobci. Žalovaný následně ještě týž měsíc kontaktoval francouzské úřady, sdělil jim důvody vedení záznamu a skutečnost, že důvody nadále trvají. Sdělení však zůstalo bez reakce z francouzské strany, a to i po opakovaných urgencích ze strany žalovaného dne 30. 5. a 21. 6. 2022.
44. Shora citované ustanovení čl. 29 nařízení předepisuje povinnost státu, který pořídil záznam do SIS II, tento záznam odstranit teprve poté, co mu stát, který vydal pobytové oprávnění, oznámí, že hodlá pobytové oprávnění ponechat v platnosti. Žalovaný neměl k dispozici ani informaci, zda francouzské úřady již provedly posouzení existence důvodů pro odnětí pobytového oprávnění, jak předpokládá čl. 29 písm. c) a d) nařízení. Do obdržení finálního stanoviska z francouzské strany tak dle přesvědčení soudu nebylo možno, ve světle účinné právní úpravy, konzultační řízení považovat za skončené, a proto ani nebyl dán důvod pro výmaz záznamu. Žalovaný tudíž mohl v napadeném rozhodnutí konstatovat, že vzhledem k absenci reakce ze strany Francie bylo přistoupeno k ponechání osobních údajů žalobce v SIS II, přestože žalobcem poukazované konzultační řízení nebylo dosud ukončeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

45. Soud dále míní, že povinnost žalovaného vymazat žalobcovy údaje ze SIS II neplyne ani z výše citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie, neboť doba od dubna do června roku 2022 je nesrovnatelně kratší, než takřka jeden a půl roku dlouhá doba v případě posuzovaném Soudním dvorem. Nedošlo tedy k uplynutí „přiměřené doby“ ve smyslu daného rozsudku. A nadto se soud ztotožňuje se žalovaným, že oproti případu, který řešil Soudní dvůr, bylo žalobci uděleno pobytové oprávnění již v době, kdy byl o jeho osobě učiněn záznam v SIS II. Skutkové okolnosti případu jsou tedy odlišné, přičemž tyto odlišnosti musí nalézt odraz v právním hodnocení věci.
46. A soud konečně konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledal ani přes užití zrušené právní normy nepřezkoumatelným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze vyčíst, z jakých skutečností žalovaný vycházel a jakými právními úvahami se řídil, byť jde v pasáži týkající se interpretace čl. 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody o úvahy nepřipadné. K tomu soud připomíná, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87 použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Pokud důvody, pro které bylo napadeného rozhodnutí vydáno, jsou z něho zcela jednoznačně seznatelné, byť možná nesprávné, nejedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné. A jak již soud uvedl výše, takováto situace v případě přezkoumávaného rozhodnutí nenastala, neboť i při užití správné právní úpravy mohla být argumentace žalovaného totožná.
47. Závěrem soud uznává, že žalobce mohl být postupem francouzských úřadů (zejména pokud jde o udělené pobytové oprávnění na straně jedné a nereagování na informace obdržené z české strany v rámci konzultačního procesu na straně druhé) uveden do stavu určité právní nejistoty. Soud však neshledal, že by v tomto ohledu došlo k významnému porušení žalobcových práv. Žalovaný přezkoumal, zda důvody vedení záznamu v SIS II trvají, a to nad rámec pravidelného intervalu dle čl. 39 nařízení. Nadto soud připomíná, že platnost žalobcova záznamu v SIS II je omezena na dobu trvání uloženého trestu vyhoštění. Tím je ochrana žalobcových práv napříště zajištěna.

V. Závěr

48. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvpisem potvrzuje X.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 11. ledna 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.